

“Nosaltres tenim la nostra pròpia casa, que es diu Unió Democràtica”

Quins elements prioritzarà Unió en aquest debat congressional?

—A Unió vam començar un procés de renovació per donar pas a noves persones, que s’ha anat consolidant durant aquests darrers quatre anys i, crec, amb èxit. Pel que fa a la situació de crisi econòmica, ens hem de preocupar per combatre-la amb totes les nostres capacitats i amb tots els recursos que puguem aconseguir. No ho fan ni el govern de la Generalitat ni el de l’estat. I creiem que Unió pot aportar propostes. Com, de fet, ja hem demostrat en les propostes de CiU a Madrid o a Catalunya. Ens preocupa que els altres partits semblen més preocupats per la discussió, que no per aportar solucions.

En aquest congrés també ens agrada reforçar els valors socials, que per a nosaltres són bàsics, i han estat bàsics per a la identitat catalana i el seu reconeixement. I durant els cinc o sis darrers anys, aquests valors s’han anat desdibuixant. Unió vol recuperar aquesta identitat catalana basada en valors com el respecte, l’autoritat, l’esforç, l’excel·lència, o recuperar institucions que s’han desdibuixat, com la família... Amb la suma de tot això és com tradicionalment Catalunya ha superat les situacions difícils. Perquè una societat sense valors és una societat decadent. No dic que Catalunya sigui decadent, però sí que, amb la pèrdua de valors, assistim a un procés de decadència.

És a dir, que ningú no oblidí el vessant nacionalista d’Unió Democràtica, però tampoc la nostra ideologia, el socialcristianisme, que ens fa defensar sense cap mena de por ni de rubor un determinat model de societat i de valors.

—**Precisament aquesta proposta vostra arriba quan els vostres socis de federació proposen la refundació del catalanisme amb una idea com la de la casa gran.**

Josep Maria Pelegrí i Aixut (Lleida, Segrià, 1965), és secretari general del comitè de govern d’Unió Democràtica de Catalunya i portaveu adjunt de del grup parlamentari de Convergència i Unió al Parlament de Catalunya.

—Les nostres propostes referides al fet i al sentiment nacional no van contra cap altra proposta, van a favor d’Unió. Quan el 1931 es va fundar UDC, hi havia més partits nacionalistes: la Lliga, Estat Català, Acció Catalana, ERC, etc. Cadascú, des de la seva ideologia, feia la seva contribució a la defensa de Catalunya. Havent-hi aquells partits, Unió es crea igualment per defensar Catalunya des d’un àmbit ideològic més. La riquesa de la pluralitat nacionalista enforteix la defensa de Catalunya. Aquesta és la posició que hem tingut fins ara, però no per anar contra Convergència o Esquerra, que són opcions molt legítimes. Diem que s’ha de defensar Catalunya, cadascú des del seu postulat ideològic. Esquerra, des del seu abanderament independentista i fins allà on es pugui arribar. I Convergència, si vol fer aquesta aposta, ens sembla absolutament respectable i legítim. Però de la mateixa manera també se’ns ha de respectar el nostre plantejament

JORDI PLAY

nacionalista i a la vegada socialcristià. I aquesta és l’opció que ens dona la força per a defensar Catalunya com qualsevol altre partit nacionalista.

—**De tota manera, no és contradictòria aquesta visió que defensa Unió, d’autonomia de projectes, amb el de la casa gran, que pretén aglutinar tantes sensibilitats del catalanisme com es pugui sota un sol paraigua?**

—Nosaltres respectem que Convergència faci aquest plantejament a la societat catalana. I ens sembla molt legítim. I qui vulgui afegir-s’hi, en els diversos vessants ideològics, per defensar Catalunya ens semblarà bé. Però nosaltres, com a Unió, aquesta posició la respectem, però no la podem compartir. Nosaltres tenim la nostra pròpia casa, que es diu Unió Democràtica. I res no impedeix que des d’un altre projecte que no sigui la casa gran es pugui defensar Catalunya. El que hem de fer és sumar. Si només suma la gent que és a la casa gran, n’hi haurà que no hi

serem. La *casa gran*, amb totes aquelles persones i projectes que vulguin, més Unió, amb el seu vessant ideològic i nacionalista –que ningú no pot discutir–, més Esquerra Republicana, amb la seva identitat pròpia també, més altres, tots sumen, des dels seus àmbits.

Quan fem la federació amb CDC, i rebutgem la fusió, és perquè pensem que cadascú, des de la seva identitat, sumats, podem oferir molt més a la societat que no pas anant en una sola organització. Doncs amb aquesta proposta, igual, Convergència té el seu projecte nacionalista, i la seva manera de defensar Catalunya, però això no hauria d'excloure que hi hagi unes altres forces nacionalistes que, també des del nacionalisme, puguin contribuir a aquesta millor defensa del que és Catalunya.

És a dir, per què ningú no es planteja que Esquerra Republicana, que és també un partit amb una personalitat pròpia, s'integri dins la casa gran de nacionalis-

me, però en canvi, sí que hi ha gent que pregunta per què no ho fa Unió?

—**Perquè vosaltres esteu federats amb Convergència?**

—Sí, vol dir que hi ha uns interessos que podem compartir, i uns objectius comuns. Per això hem anat en coalició electoral, i ara en federació, però sempre hem pensat que Catalunya s'ha de defensar des d'aquesta diversitat de personalitats. Sempre ho hem cregut i no ens mourem d'aquí. Repeteixo que ens sembla molt legítima i respectable la proposta, però nosaltres tenim la nostra.

—**Sigui com sigui, el congrés d'Unió, com ho va fer CDC en el seu, també revisarà la relació amb els socis de federació?**

—En la ponència d'estratègia política hi ha una referència explícita a una manifestació que va fer CDC, que hem contestat molt clarament. Nosaltres ni hem utilitzat ni utilitzarem la federació –abans coalició– ni com a punt de parti-

da de res ni com a punt final de res. La federació és un acord de partits amb voluntats pròpies, en què, de comú acord, s'ajunten per fer un projecte polític per a Catalunya, però cadascú des de la seva identitat. Això és el que ens ha reforçat a CiU. Per tant, la federació no era un punt de partida per a la fusió, ni un punt final d'una relació entre dos partits que volen tenir la seva identitat pròpia.

—**Parlàveu d'aquesta possibilitat de defensar Catalunya des de la diversitat ideològica dels partits. En canvi, precisament sobre aquesta possible coincidència heu deixat clar, en alguna ocasió, que Unió difícilment pot pactar amb ERC mentre sigui independentista.**

—És cert que vaig fer unes declaracions, però per ser exactes, no en el sentit que vosté ho expressa. Vaig dir que Unió no pactarà amb Esquerra cap pas cap a la independència. Dit això, es pot fer un punt i seguit, sense cap problema, i dir que es pot parlar amb Esquerra de qualsevol altra cosa, com amb qualsevol altre partit amb el qual ens puguem trobar.

Això no és una exclusió absoluta a pactar amb Esquerra Republicana. Vol dir no pactar amb ells cap pas cap a la independència, que és molt diferent.

—**Per exemple podria voler dir no pactar un referèndum sobre l'autodeterminació?**

—No podem barrejar a la lleugera termes que no signifiquen exactament el mateix, com ara autogovern, autodeterminació, sobirania, independència o dret de decidir. Per tant, si a nosaltres ens pregunten si som sobirans? Els que més. Sobre l'autodeterminació? Si, i hi hem votat a favor, al Parlament de Catalunya. No cal tornar a discutir coses que ja les hem dites.

L'humanisme i el personalisme comunitari donen dignitat a la persona i intenten traslladar-li tota l'acció política tenint-la com a referència, en base a la dignitat i la llibertat. Per tant, el principi a decidir és de la persona. No podem confondre termes ni conceptes. Però passa que queda molt bé anar tots cap a la independència. Doncs, home, que cadascú plantegi allò que li sembli més bé. tot pot ser legítim, però també ha de ser respectat.

—**Creieu que és un error aquest discurs sobiranista d'alguns sectors del catalanisme?**

—No, no, si és molt important i cal tenir-lo en compte. Però crec sincerament que avui hauríem d'estar més centrats en la crisi econòmica, no en quants voten que sí o que no en un referèndum. Entre altres coses perquè el referèndum no ha estat convocat...

—Un altre debat que va apareixent entre els partits de CiU és el de la possibilitat d'entrar en un govern de l'estat. Convergència considera que no ha arribat el moment. Vosaltres, en canvi, a la vostra ponència, defen- seu l'entrada al govern espanyol com una via plausible.

—Nosaltres, fins ara, sempre hem estat disposats a afavorir la governabilitat de l'estat. Sempre. Però una cosa és això i una altra és participar activament en el govern de l'estat. Ara, el plantejament que fem, que és el que hem fet sempre i que no es contradia amb el de Convergència, és que no volem renunciar a defensar Catalunya des de qualsevol instància en la qual tinguem participació. Això es pot fer no entrant a formar part d'un govern, i essent un partit polític que fa valer el seu pes polític per afavorir la governabilitat

de l'estat, per afavorir la defensa de Catalunya; però també es podria fer, si hi ha les circumstàncies, entrant en un govern. El nostre interès, per tant, no és entrar a formar part d'un govern de l'estat o ajudar a la governabilitat: és defensar Catalunya, de la manera que més convingui i amb unes condicions que cal que hi siguin.

També hem d'intentar d'incidir al màxim que puguem en la UE per defensar Catalunya. Perquè, qui és que vol renunciar a defensar Catalunya des de qualsevol instància? Passa que hi ha hagut una interpretació interessada i malèvola per la qual Unió vol estar al govern de l'estat. Doncs jo ho rebutjo de ple; són interpretacions sense cap mena de base. Nosaltres volem defensar Catalunya des d'on puguem: des dels ajuntaments, els consells comarcals, la Generalitat, l'estat, la UE i allà on puguem.

—I quines condicions caldrien per a poder plantejar-se l'entrada en un govern espanyol, si el partit de torn ho volgués?

—Mireu, d'entrada, crec que hi hauria d'haver una mentalitat oberta a acceptar la pluralitat nacional de l'estat espanyol.

És un estat plurinacional, pluricultural i plurilingüístic.

—Però això no és ja una clàusula d'autoexclusió?

—Però són les nostres condicions. I sempre hem posat unes condicions. I si això no es reconeix, doncs no hi serem. Però és que això ho hem dit sempre. Per tant, quan algú fa aquestes interpretacions sobre Unió i la seva suposada voluntat d'entrar en un govern, són interpretacions malèvoles i intencionades.

En segon lloc, caldria que l'estat respectés l'Estatut. De moment, la valoració i el balanç del desplegament de l'estatut és decebedor, nefast. També hauria de complir íntegrament el nou model de finançament i la disposició addicional tercera de l'estatut, que no s'ha complert. Tampoc ara amb els 4.600 milions previstos en els pressupostos d'inversió per a Catalunya no es compleix l'Estatut. La disposició addicional tercera preveu una inversió corresponent al 18,7% del PIB. Doncs la xifra de 4.600 correspon al 15'2%. Per tant, de nou, incompleixen l'estatut.

Enric Rimbau